

ZORAN MUJBEGOVIĆ

REČ NEDELJE

UVODNIK

REČ GLAVNOG I ODGOVORNOG UREDNIKA

VALJEVO
2002 - 2003

26. decembar 2002. godine

SUDBINA

Lako je sada. Svima i svakome je krivac poznat. Samo uperiš prst, a i to možeš, u zavisnosti od potrebe da izabereš. Neki upere samo jedan prst, neki tri, neki dva, a ima onih koji celu šaku pokazuju, jeste da je stisnu, ali prsti su prsti.

Dignuti, upereni, stisnuti...

Kako bilo da bilo svi pokazuju prste i nigde nikog na vidiku da pokaže dlan, pa da svi mi, kao na dlanu možemo videti šta nam je i gde nam je. Ovako na prvi pogled sve je vidljivo, skoro prozračno – transparentno, i šaka i pesnica i prsti, ali dlana nigde ni za lek, a svi znamo za onu poslovicu – jasno ko na dlanu.

Na dlanu sve piše, za one koji to znaju tumačiti, a kod nas, Bogu hvala, svi znaju u dlan gledati, pa, verovatno i zbog toga su zabranjeni svi oblici gledanja u dlan, pasulj, kafu, plečku...

U redu, razumem zabranu gledanja u pasulj, kafu, meso i sve ostale mesne i druge prehrambene preradjevine, jer malo je onih koji sebi mogu priuštiti gledanje u te i takve stvari.

I mislim da je to sasvim u redu.

Vlast je tu da brine i čuva interese gradjana.

Zašto da ljude bacimo u iskušenje, ili, ne daj Bože trošak.

Ali u Dlan?

To ne razumem i ne opravdavam. Dlan ništa ne košta i stalno je tu, takoreći na sam dohvat ruke. Svima je dostupan za gledanje i tumačenje, te se može na brz i lak način sagledati sa kim ili sa čim imate posla.

Zato apelujem da se ukine zabrana gledanja i tumačenja dlana i da se to izdvoji iz paketa vračarenja i proročanstva. Takodje apelujem, mada, kada bolje razmislim, čini mi se da bi trebalo da zahtevam, i to pod moranjem, da se pod hitno vrati i omogući proricanje sudbine, jer ovako, kako sada stvari stoje o našoj sudbini niko više ne vodi računa.

Kažu zabranjeno je, i svi, brže bolje počeše da poštuju i sprovode zakon o našoj sudbini.

Naša sudbina se ne sme nas ticati, i šta mi tu moramo da se raspitujemo kako će nam biti u budućnosti, i otkud nama pravo na to da znamo svoju sudbinu.

U početku sam i sam bio, čuj bio, svim silama podržavao zakon, jer sam pomislio i poverovao da će posle dugogodišnje agonije o našoj sudbini odlučivati i krojiti nam je ljudi od znanja, poverenja, volje, htenja, ambicija, a ne oni drugi koji gledaju na našu sudbinu jedino i samo kroz svoj interes.

Jedna sudbina = 100 DM. Verovao i... Ništa.

ČITAČE SUDBINE promeniše KROJAČI SUDBINE i skoro sve ostade po starom. i ovi, kao i oni prethodni gledaju samo svoj interes kroz našu sudbinu, i kroje nam je onako kako je oni samo vide. Istini za volju došlo je do nekih pomeranja na bolje, pa sada, umesto maraka ostajemo bez eura, a i sada ne znamo kakva nam je sudbina.

A verovanje u sudbinu ti je slično verovanju u partiju ili stranku.

Izabereš svog sudbinaša i miran si...

13. februar 2003. godine

POJUGICE

Svaka im čast i duboko poštovanje, kome sve ne znam, jer mnogi i mnogi godinama u tome učestvovali su sa raznih strana, ali znam da nas ubediše da smo tek sada ono što oduvek jesmo, i da tek sada imamo ono što jedini, za razliku od naših drugih, oduvek imasmo... Državu. Sada smo tek na početku kraja, a ubedjeni smo da smo na kraju. Sada i mi, mnogi u to veruju, napokon imamo ono što smo imali, ne bi li možda opet imali ono što smo imali... Zarad toga, transparentno, sve u duhu novokonponovanog turbo poretka smo promenili ime i prezime, valjda uvereni da smo time uspeli da promenimo karakter, očeve, majke, dedove, pradedove...

Ne, poštovana gospodo mi smo sada, ako mi dozvolite na maloj „drskosti“, a ja svojim prezimenom na to imam pravo, POJUGICE. Nije isto, možda potpuno, potpuno drugačije, ali mi se takvo poredjenje čini simpatičnim, možda više zanimljivim ili... POTURICE, POJUGICE...

Od pre neki dan (a cela drama – predstava, je bez pevanja, ali sa mnogo plača i sa ratom trajala desetak i više godina), nismo više, a ni manje, JUGOSLAVIJA. Od nekadašnjih Devet Jugovića (Slovenija, Hrvatska, Bosna, Hercegovina, Srbija, Crna Gora, Kosovo, Vojvodina i Makedonija) i starog Jug Bogdana, a bivao je on i kralj i onaj drugi crveni i oni drugih osam i onaj drugi donedavni, na kraju ostade sam Jug Bogdan, bez lica, ali sa dva oka u glavi, jer se braća u medjuvremenu posvadjoše oko medja i nasledja. A u starog jug Bogdana, normalno, godine ili nešto drugo, načini oči zrikave. Jedno tamo, drugo onamo i... Sada smo Državna Zajednica Srbije i Crne Gore. Ipo ime za još lepše lice, a možda je i bolje tako jer nositi IME i nije lako.

IME ume da obaveže i da postane jače od onoga koji ga nosi. IME je trebalo, i jeste simbol nas svih sa ovih prostora, ako još uvek ima potomaka Jugovića.

Ovako, kada se završilo kako se završilo, apsolutni pobednik je JUGOSLAVIJA. Ona se napokon, jedina neuprljana oslobodila svih onih koji je nisu hteli, ili nisu shvatili, i sada, mirno može da ode kod nekog drugog. nama to ime nije ogovaralo. Isuviše je obavezivalo, nudilo, tražilo. Sada, ovako sami možemo na miru da biramo sve ispočetka, pa ako ne valja... Opet Jovo nanovo. Ima imena i uredjenja bar na pretek, a tu smo mi nenadmašivi tradicionalisti. Držimo se tradicije ko pijan plota i ni makac. Pradedu nam je, jedva uz mnoge muke napravio DRŽAVU, ali sin mu, naš deda, sruši onu PRVU pa napravi DRUGU, pa nam tata, koliko juče, sruši DRUGU pa napravi TREĆU, a mi, tradiciji verni, normalno, srušimo TREĆU i napravimo ČETVRTU i odmah tu, na samom početku, napravismo je takvom da je naš sin, ako mu se ćefne, a zašto ne bi, pa sin nam je, za svoj treći rođendan napravio PETU.

Mnogi danas, onako usput, kao da neće, a svako malo i za svaki slučaj, saopšte da je ONA JUGOSLAVIJA bila Takva i Takva, da je u DOBA ONE JUGOSLAVIJE standard, a i sve ostalo bilo nikakvo, da je bilo čas tako, čas onako... Da su bili kraljevi, komunisti, socijalisti, direktori... Po njima ispada, jer njihove reči se ne izgovaraju već padaju, kao da je JUGOSLAVIJA birala ljude i prostore, mentalitete i karaktere. Ubediše (da li?) prvo sebe. pa sve nas da će se sve promeniti promenom imena.

Ako je to recept za sva izlečenja, komplekse, navike, htenja... Pa HAJMO, HAJDE SVI U NAPAD, i promenimo imena svemu i svačemu. Mi, iz REČI NEDELJE, smo već imali konsultacije i nekoliko sednica, dva zasedanja, desetine amadmana ne bi li se uključili u sveobuhvatnu akciju promena, te smo, posle svega, zaključili, zagusti li, ili, ne daj Bože nam priprete ili ucene, sbe nazovemo SLOVO GODINE i time iz temelja promenimo sve i svašta...

23. januar 2003. godine

VENUS

Kažu neki, a ima ih mnogo, kao i onih drugih, da li je to i takvo, trebalo i treba Valjevu.

ŠIPKA, a na šipci...

Okoli, naokolo sede, gledaju, pilje, bulje...

Muzika, najava, ples, naga ženska tela...

Pokreti...

Ambijent odgovara potrebama, a potrebe su više nego jasne. Dodješ. gledaš i uživaš (ko voli...), platiš i odeš.

VENUS. Noćni klub na obroncima Valjeva, po svemu bi mogao da se nadje i na nekom drugom mestu, jer svojim programom, enterijerom, i sa još po nečim, možda zavredjuje malo više.

Ulaskom u sve novo, promenama, reformama, privatizacijom i ko zna čime još, otvorili smo vrata i lokalima te vrste, pa sada ne znam ko se i zašto, a i u ime koga buni i negoduje.

Možda smo mogli da pričekamo, kažu, i da takve stvari odradimo nakon pravih i suštinskih, ali... Ovo je, TO i TAKVO ipak stvar pojedinca, lične inicijative, interesa, pa zato milsim, ako ko ima primedbe i neke druge potrebe, neka zasuče rukave i uradi ONO što ON milsi da treba.

Neki pomisliše da treba VENUS i napraviše ga.

Use i u svoje kljuse.

OK. Možda i VENUS ne treba, ali zato, sigurno treba Dom Omladine, Dom JNA...

Treba bolje OVO i bolje ONO...

Voda, struja, telefon, grejanje...

Dugačak je, predugačak spisak potreba i za to treba, ne zasukati rukave, nego Boga mi, sebe celog dati, i krenuti, pa kud puklo da puklo.

Neka svako napravi neki svoj VENUS.

VENUS je napravio svoj VENUS, a Vi ?

Izvolite na scenu. Popnite se na šipku zdravlja, prosvete, komunalnih usluga. Zaigrajte i pokažite se pred svima, ogolite svoju istinu.

Ovako, najlakše je da se svi okome na šipku i da se njome bavimo. kao da je ona kriva, šipka, što mnogo toga nije kao kod nje. A ona, šipka ko šipka, stoji... Uspravno.

Sama na obroncima kao podsetnik na vremena koja tek trebaju da dodju i kojima se svi, valjda, nadamo i iščekujemo.

Ovaj, Valjevski VENUS je tek špijunka na vratima nećeg novog i svi se polako, noć za noć, navikavaju na postojanje VENUS-a. Sada se medju posetiocima mogu videti i osobe ženskog pola i to sve više i više...

Iz noći u noć...

Atmosfera nije, kao na početku, naelektrisana, usijana, napeta...

Uostalom, bilo kako bilo, VENUS je tu i takav je kakav je, a dobar je...

A znamo i za onu staru latinsku izreku koja ide nekako ovako ili slično:

BONUS VENUS PAX IN DOMUS.

VENUS u kući ili u VENUS-u – ODLUČITE SAMI...

16. januar 2003. godine

SEKTA

Kada se davnih osamdesetih godina počela rastakati, a devedesetih i konačno rasturila jedna od najvećih sekta na ovim prostorima, ukazao se prazan, divan i konforan prostor za mnoge druge, i kako to obično biva, u taj i takav prostor useliše se na brzinu mnogi novi stnari. Raspodeliše se izmedju sebe, podeliše teritorije delovanja i počеше, u početku polako, a sada agresivno i na sva zvona da nam usmeravaju mišljenja i preotimaju duše i misli naše dece.

Ono pre bar beše jedna sekta i tačno smo znali šta nam valja činiti. A sada? Ko s kako snadje i kako se izbori. Država se više ni u šta ne petlja. Briga je nju za našu decu, kao da su to neka druga deca, a ne naša svetla budućnost. Vlast je, u ime novog ukinula sve staro, a da nije pre toga pripremila bilo šta. A deca ko deca, vole kada im se pridaje važnost, kada ih neko uzdiže, kada im neko poverava bilo šta u kojima ona mogu videti da se prema njima odnose kao prema ljudskim bićima.

Ona, davna, velika sekta, je svoje rituala organizovala svako malo i pridavala im veliku važnost. Starijima to nije odgovaralo, i možda su, verovali da i deci nije, pa brže bolje ukinuše sve organizacije, društva, ustanove, udruženja i sl. Bivši pioniri danas sprovede društvo u kome nema ništa od onoga iz njihovog detinjstva. Ali, sve što se danas dešava oko nas govori potpuno, potpuno suprotno.

Potrebno je da država vodi računa o našoj deci da se organizuje kao jedna velika sekta, a ne da nam druge sekte odvlače i uvlače decu u svoje redove.

Baš se pitam šta je to smetalo da se bude pionir, selenit, izvidjač, istraživač, omladinac... Ime i ideologija... OK. Pa promenimo imena, forme, obeležja ali vratimo suštinu, a ona je, suština, u druženju u odgovornosti u kolektivizmu u socijalizaciji u pomoći drugima u priznavanju ličnosti... Našoj deci danas sve to pružaju sekte i zato svi jure i žure ka njima, a mi, na čelu sa državom samo smo nemi posmatrači.

Niko ni da prstom mrdne, a kamo li da odvoji, ne daj Bože vreme ili pare. Kao da se ima vremena na pretek i kao da je sve važnije i preče od naše dece, a već sutra, kada nam takva, nesocijalizovana i sektaški odgojena deca dodju do radnih mesta, vlasti, škole, biće: JU, ŠTA TO BI! KO SU OVI...?

I zato, molim sve one koji se, tako zdušno bore protiv raznoraznih sekta i za njihova ukidanja, da svu svoju energiju, volju, znanje, htenje usmere ka pritisku da nam se oforme, osnuju, izmisle, rode, stvore ljudi i institucije koje će se baviti odgojem i usmerenjem naše dece.

Jer, šta zna dete šta je 50 kg. uzme i nosi, pa tako, kada mu se na tržištu nalaze samo kafici, sekte i droga, kuda će, šta će, nego uzme ponudjeno mu.

Krivci nisu tamo negde daleko, već smo krivci mi SVI ZAJEDNO. Mi, sada već VELIKI PIONIRI koji svojoj deci ne ponudiše istu, ili sličnu čokoladu, ali u nekoj drugoj ambalaži.

Pa nije valjda da je ON, čiji su rođendan neki iz današnje vlasti slavili i radovali se DANU MLADOSTI, ako ništa ono zbog toga što se u školu nije išlo, znao sve to da iskoristi, a da mi danas ništa, ama baš ništa nismo u stanju da prekopiramo i redizajniramo, prilagodimo novonastalom, ili je i to, da nam deca budu takva kakva su, upravo i cilj.

Ja se sam tim i takvim ne mogu složiti i nikoga ne mogu kriviti drugog a kamo li mu zabranjivati rad, a da mi sami ništa ne radimo.

Šta smo to mi, kao društvo ponudili kao alternativu ovima drugima!

20. februar 2003. godine

PRESEDNIK

Verovatno je, onima koji o tome odlučuju, logično, da, kada ne znamo kakva nam je država, dokle će neko da traje i da li će da traje, nemamo predsednika, već nešto što liči na to, ako to i takvo želite, ili ne liči ako vam to politički treba.

Sve u svemu predsednik nam je u skladu sa odnosima, stanjem, htenjem i željama...

Našim sigurno ne.

Opravdanja da li nam On, mada je trenutno ni kriva ni dužna u pitanju Ona i koja, ja se duboko izvinjavam, jedino svojim izgledom opravdava mesto na kome se, s neba pa u rebra našla.

Isto tako, kao da je sa Marsa pao, mogao se na tom mestu naći i neko svojim izgledom kvari sveopšti utisak, pa bi mnogi, verujem brže bolje bili za raspisivanje izbora.

Ovako... Neka traje taman koliko to nekom odgovara.

Opravdanja ima kao šaše, ako to želite i ponavljate iz dana u dan na svim medijima koje kontrolišete na način svih prethodnih, za ne raspisivanjem izbora, jer, ljudi moji, kažu upćeni političari, nemamo ni Prvi Ustav, nemamo ni Drugi ni Treći Ustav, nemamo ni zakone, nemamo ništa, pa zašto bi nam bio potreban predsednik pre svega toga. A to što nema PRE SVEGA TOGA ništa, je valjda, ne valjda, nego gotovo sigurno krivca nas građana što odabramo ono što odabramo.

Poverovasmo da će nam biti bolje, pa nam je sada bolje da ne može biti gore.

Normalno krivac se zna, poznat je svima, ponavljaju političke strukture iz dana u dan kao Švaba traji la...

Ali, poštovana gospodo krivci ste samo vi i niko, ponavljam NIKO drugi, jer krivce ne okriviste da za krivce odgovaraju, pa samim time, priznali Vi to ili ne, krivicu preuzeste na sebe.

Možda vam to i odgovara jer raniji krivci, verovatno do detalja znaju koje su sve vaše ranije krivice, te se Vi svi utaliste, pa sada, evo posle nekoliko godina jedini krivci smo mi koji Vas izabramo da krivce kaznite, te zbog toga, a i zbog mnogo čega drugoga predlažem da počnete sa okrivljivanjem nas građana što Vas nesposobne izabramo.

Mi smo ti koji smo sve ovo upropastili svojim neodgovornim odlukama, izborima...

Za primer drugima, ja, dole potpisani javno priznajem svoju krivicu za pogrešno opredelenje i veru u nove ljude, poredak, sistem, pravac...

Te predlažem da mi se, u ime toga, a za dobrobit ne znam ni sam koga, oduzmu sva građanska prava i ukinu mi se i zabrane sve ljudske karakteristike jer ja to svojim ponašanjem i razumom nisam zaslužio.

Ja sam KRIV i molim da mi se sudi u ime vlasti, jer u ime naroda, kako stvari sada stoje, više nikada se neće moći suditi.

U nadi da će i mnogi drugi građani shvatiti svoju krivicu, preuzeti sve na sebe, i mirno podneti prijave protiv sebe samih, pa samim tim olakšati rad vladi, koja tada, oslobodjena svih krivica može nastaviti da radi onako kako radi...

U miru, na tenane, večno, mučno, bučno...

30. januar 2003. godine

IZMEŠTANJE

Da li jezero ili ne? Dilema nema ako se u obzir uzme jezero kao postojeća vodena celina na nekom odredjenom, prirodnom datom prostoru. Ali, sve drugo... E, tu se možda i može govoriti o DA ili NE, naročito kada je to veštačko jezero – akumulacija vode. Iskustva su razna, pa sami tim su i dileme uvek prisutne. Neki kažu OVO neki ONO, a sve u zavisnosti zašta jezero služi. Ekolozi tvrde jedno, finasijeri drugo, građani trteće i... Nikako da se usaglase mišljenja i zauzme jedinstven stav. Normalno. Nije mala stvar potopiti BILO ŠTA u ime BILO ČEGA.

BILO ŠTA može, ponekad biti nevažno, a BILO ČEGA je gotovo uvek važno i ima smisla. Ima, jer bez struje se ne može, a Boga mi ni bez vode. Ali, da li je to uvek baš tako i da li se mora baš tako?

Kod nas je, kada to nekom zatreba, sve veoma, veoma jednostavno, makar je do sada bilo tako, i odluke se donesu u skladu sa nekim višim interesom, takoreći u osami onih koji sebe smatraju važnim da te i takve odluke donose. Njihovi razlozi su gotovo uvek preči, najpreči.

Gotovo uvek se tu i na takvom mestu, mestu vodene akumulacije nadje i po koja crkva ili nešto drugo, treće, četvrto... Bivalo je toga i ranije, Piva, Morača, Studenica... Od slučaja do slučaja stvari su se rešavale na razne načine... Izmešta ili ostavi, sve u zavisnosti od energije, elana, htenja, upornosti. Sada, danas i ovde u Valjevu... Gračanica. Izmešta se. OK. Ako je sve tako kako nam kažu oni koji su ZA premeštanje ili izmeštanje crkve ja bih, pre svega u svoje ime, jer i sam imam dilemu, onako iz prikrajka, skoro nečujno, naglas razmišljao o IZMEŠTANJU objekata sa postojećih mesta u slučaju svih prošlih, sadašnjih i budućih vodenih akumulacija i postavio sebi i drugima nekoliko pitanja i odgovora. O onim drugim, ekološkim, tektonskim i svim ostalim KIM, nekom drugom prilikom, možda baš i na ovom istom mestu.

PITANJE I ODGOVOR BROJ 1. - Ne vidim nikakav razlog da se oko Kosova, kao duhovne baštine našega naroda, za sve ove godine podigla tolika prašina. Zašto Vi gospodo koji ste za premeštanje i premetačine, onda lepo ne izmestite sve crkve i manastire sa Kosova u Srbiju. Moglo bi se, na primer, u podnožju Kopaonika napraviti **Turističko EtnoDuhovno Nasledje Srba** na jednom mestu, pa smo jednim udarcem ubli dve muve. Em je tu, em je i u turističkoj regiji. Milina. Zadovoljni Mi, zadovoljni Oni, KFOR, SFOR, MMF, BOR, HOR...

PITANJE I ODGOVOR BROJ 2. - Zašto naša braća iz Crne Gore radi što boljeg funkcionisanja i posećenosti, ne premeste, na primer, manastir Ostrog u centar Podgorice. Izbegli bi se svi nepotrebni troškovi do Nikšića i mnogo toga još, jer, kako neki na sve to gledaju, crkva je crkva nije važno gde je. Ovako u centru Podgorice – divota. Ili je još bolje i pametnije manastir Ostrog premistiti u blizinu Budve pa samim tim poboljšati i produhoviti turističku ponudu Crne Gore. Mnogi bi, onako s plaže, mogli, tu na licu mesta da se produhove i odgreše od prethodnih noći i noći. Zašto ne izaći ljudima u susret i olakšati im život.

PITANJE I ODGOVOR BROJ 3. – možda bi mogli da ozbiljno razmišljamo, kada nam kao državi dobro, predobro krene, za desetak godina, i o preselenju kompleksa HILANDARA. Šta će on tamo, tamo daleko kraj mora, i to tudjeg, kada bi moga da se nadje tu, na dohvat ruke. Opština Valjevo bi mogla da se javi za tender za HILANDAR. Odlična lokacija su Divčibare, jer i ovako sa njima ne znamo šta da radimo. I opet je sve OK.

HILANDAR u Valjevu dobro i primamljivo zvuči.

Možda bi mogli.

POSTAVITE I Vi sebi pitanje i odgovorite sami zagledani negde duboko u sebe. Odgovor je gotovo uvek tu...

U nama samima.

06. mart 2003. godine

ČUDA

Taman se završilo vreme čuda, kada tamo započe renesansa novih, baroknih ČUDA. Svi, ama baš svi, od političara do običnih gradjana, ako i jednih i drugih uopšte ovde i ima, se samo čude.

Čude se političari što, svako malo, ali i sve više, neko istrči iz omadjijanog kruga zabluda i saopšti nešto što ne dogovoriše oni koji komanduju svim dogovorima, jer kod nas, u politici dogovor je diktat jačega, a za one druge, manje...

E, moj Radovane, setih se tebe - ZA MALE PARE STE SE PRODALI.

I šta se dešava – ništa.

Navlače se glasovi, ucenjuju, kupuju, prodaju...

Politički buvljak vlada Srbijom. Prodaje se sve i svašta, Cenjkaju se i ucenjuju, precenjuju i umanjuju, normalno, a i Ciga je to oduvek znao, niko u zube da pogleda.

Trude se svim silama da zadovolje neke, sebi zadane standarde, pozivajući se da su to standardi Evrope i nekog novog vremena kojeg mi ne razumemo i nismo mu dorasli.

Oni sebi dadoše pravo da nam objašnjavaju, do sada se bar pokazalo, i njima ne jasno, jer i oni, u većini kao i mi, na ovim prostorima živeše, a Bogami i još žive.

Ali, kako stvari stoje kao da su to, za ovo kratko – prekratko vreme zaboravili.

Da je drugačije razumeli bi i mi i oni, a ovako...

Dvonedeljno brzinsko kursovanje na En Di Ajovima od Kopaonika do Subotice, poučili ih da pouče i poruče, pa sada idu i pametuju pametnima, uče učene, rediguju pismenima. I do sporta su došli i kulture, zavukli se u naše snove i...

Odjednom se zainteresovali za sve, pa odmah, jer oni to jedini znaju, uveriše prvo sebe, sve pod svoju kontrolu staviše.

I sve, ama baš sve svedoše pod tržište.

I kulturu i posao i školu i zdravstvo i ljude i šume i nebo i vode i...

A u nas, svima je jasno i vidljivo sem njima, tržišta nema ni za hleb, a kamo li za ostalo.

Šta je u pitanju ne znam ali jedino znam, nije žvaka za...

A sve je krenulo u svetlu da lepše ne može biti.

Prelivale se boje u boju - čitav spektar – kao na nebu duga, a mi, kao deca i ćup na kraju duge poverovasmu. Potrčali, kad tamo, ne da nema ćupa, nego nema ništa.

Prazno, odzvanja i ječi, priča se da ponekog i zaboli...

Možda je došlo vreme da se sačekaju neke druge, jače i obilnije kiše posle snegova, i da stvore dugu na čijem kraju postoji ćup sa blagom za sve nas, makar samo po jedan dukat, ali pravi, da se oseti pod zubima...

I eto, blago nama, nada u čudo još uvek postoji jer sad bar u nebo možemo da gledamo i nadamo se nekom novom vremenu.

Vremenske prognoze iz novina i časopisa su već odavno pod kontrolom kišnih ljudi.

Oj dodole, dodole...

09. januar 2003. godine

SUMRAK

KADAR PRVI

U sam sumrak Nove nam godine dogodilo nam se da sagledamo mrak i to onaj duboki, gusti, neprobojan i nepojavan, mrak, a u boji. Boja standardna, slika odlična, ton dobar... A glas? A reči? Ništa skriveno u Skrivenoj Kameri. Skrivena kamera postade Zona Sumraka ili Predeo Totalnog Mraka. Da nije istinito bilo bi neverovatno, a ovako...

To nam je što nam je, pa sada jasno možemo da vidimo gde nam je i kako će nam biti sa onima koji krajnje opušteno pričaju nedopušteno.

Možda bih mogao, mada sumnjam, i da oprostim to i takvo gramatiranje rečima, ali kako da oprostim i da shvatim i razumem sve to, kada znam da su TO i TAKVO oni pogledali, odslušali i potpisali da može da ide u program. ONI, trojac bez kormilara, jer voditeljka to sigurno nije bila, naneše svima direktni udarac nevaspitanja i nevedjeno nas poniziše verujući da će TO i TAKVO biti interesantno ili duhovito, nama, koji smo za njih obični smrtnici – raja, koja se divi svemu njihovom. Ja, a mislim i ogromna većina građana se smatram direktno prozvanim i uvredjenim, jer oni sebi dadoše pravo da misli da MI upravo TO i TAKVO volimo i jedva čekamo da vidimo. Oni svoje TO i TAKVO nametnuše nama kao merilo kvaliteta ili standarda u ponašanju, a i to gde... Na najgledanijoj televiziji u Srbiji. Njima, PINKU, svaka čast i poštovanje što im dopustiše da sebi, ONI, TRI MUSKETARA – Nenad ČANAK, Vladan BATIĆ i Milan St. PROTIĆ, dopuste nedopustivo. Pitam se pitam šta se nadalje može očekivati, jer jedan od trojice nekada, ne tako davno, prvo zapeva, sada se ispsova, a sledeće... Neka nam je sam Bog u pomoći.

Ja se izvinjavam svima, a najviše sebi, ali moram ih pitati jezikom koji oni govore, jer ONI će jedino jezik sličan njihovom razumeti.

Poštovani predstavnici Vlasti, koji Vam je kurac. Pa pička mu materina zar smo dotle došli da, jebi ga, da o svemu i svačemu pričamo na jebi si mater. Pa pizda mu materina zar je takvo vreme došlo. Jebote, zar nismo zakoračili u neko novo evropsko vreme... Jebi ga, zar se mora baš tako, a ako se mora... Neka sve ide u tri pičke materine...

KADAR DRUGI

Ona druga Skrivena Kamera u duetu VESKO i TIJANA, beše nešto sasvim, sasvim treće. Prijatno, dapače, veoma prijatno iznenadjenje. Bravo gospodo poslanici. Svaka čast i duboko poštovanje za parlamentarno ponašanje u jednoj, još uvek nedorasloj parlamentarnoj državi. Svi na gomili iskazaše sebe u punom pozitivnom svetlu, tako a sam morao preispitati svoje dosadašnje mišljenje o njima. Poslanica Gorica me posebno prijatno iznenadila, jer me je ubedila da zbilja veruje u ono što radi, i Arilje i poljoprivreda i nacionalne manjine. Oni svi mi ipak uliše nadu da nije sve baš otišlo u tri pizde materine kako nam neki prikazaše i izrekoše.

KADAR TREĆI

Bilo bi jako dobro kada bi se kadar prvi zameniti kadrom drugim, pa da lepo sve to izmontiramo i sinhronizujemo i pustimo u etar. Verovtno je sve to tako jer imamo i Skrivenu Kameru i Kadrove i Klape i Statiste, ali REŽISERA nigde na vidiku. Mislim da je krajnje vreme da se režiser što pre izabere pa pravac u montažu. Verujem da će i Skrivena Kamera tada biti nešto drugo od Zone Sumraka.

19. decembar 2002. godine

DRŽAVA

Napokon smo postali država.

Overili smo je poveljom, a kako na to ko gleda i koliko ko u to veruje...

Videće se.

Zovemo se ZAJEDNICA (Mesna, Bračna, Mešovita), i verovatno će svako to zvati i tumačiti onako kako mu odgovara. Biće još uvek TAMO i OVDE, pa će se TAMO govoriti ZAJENICA CRNE GORE I SRBIJE, a OVDE, ZAJEDNICA SRBIJE I CRNE GORE.

Slično kao što je bilo i sa srpsko – hrvatskim jezikom, a da li će se sve završiti kao što se završilo sa jezikom?

Ne znam, a i ne bi valjalo.

Važno je kao će na sve to svet, onaj veliki – spoljašnji gledati i zvati. A i to se već odavno zna. Oni će nas zvati, a mi, bez obzira šta mislili ćemo doći.

Čuj, doći.... Dotrčati, na mig, pokret...

Cilj je postignut. Bilo je kako je bilo i... Nema više JUGOSLAVIJE.

JUGOSLAVIJA je mrtva, živela Jugoslavija.

Svi su zadovoljni, a i koze su na broju. Svi smo tu.

Sada će, u zavisnosti od volje, htenja, vrenja, gledanja u pasulj, parlamenti usaglasiti stavove, izabrati, kako ko i ko koga, poslanike, ispeglati izgužvano, skinuti fleke, oprati i osušiti posteljinu, izbohorisati je, osvežiti i...

Gotovo.

Zastava, himna, grb i te i takve, manje važne stvari će se, valjda dogoditi spontano, sa istorijskom podlogom. Moglo bi sve da bude izdizajnirano na način slike u ogledalu pa bi svi opet bili zadovoljni.

Dodješ, pridješ i šta...

Uvek vidiš sebe.

Obrnuta slika, kao sa jezikom, srpsko - hrvatski ili hrvatsko – srpski.

Mada, kako sada stvari stoje, a izgleda da više leže nego što stoje, i primer sa jezikom može dožveti promene. Može nam se desiti da imamo i srpsko – crnogorski ili crnogorsko – srpski jezik. O kreni, obrni, na isto se svodi, ali, koze su opet na broju.

A sada za kraj imam jednu želju, takoreći veliku želju da Vam ispričam jednu malu priču.

Bio jedan čovek koji se zvao Petar Dupe.

Rastao mirno u svom domaćem, kućnom okruženju i dospao do škole.

I tada... Normalno za našu sredinu počeo pakao.

Deca ko deca, ga nazivaše raznim pogrđnim imenima, davaše mu nadimke, prozivaše ga...

Vreme je prolazilo, godina za godinom, pa i mali Petar Dupe sačeka svoj trenutak, te kada posta punoletan, ode do opštine, i zatraži da promeni svoje ime i prezime.

Ljudi iz opštine, shvatili problem, razumeli situaciju i izašli mu u susret te mu dozvoliše da ona sam, kako želi, demokratski odluči o svom imenu i prezimenu. I on odluči.

Petar Dupe sebe nazva Žika Bulja i krenu u novi život sa puno vere i optimizma.

12. decembar 2002. godine

NORMALNO

Prošli su, polako, tiho, nenametljivo i ovi izbori.

Mene, za razliku od drugih čudi ovoliko velika izlaznost.

Prosto neverovatno da 45% građana izadje na nešto što je krajnje normalno i civilizacijski.

Izadje njih 45%, a niko ništa...

Ne mora se ništa drugo nego, onako ljudski, građanski, krajnje normalno zaokružiti jedan od kandidata. A i vlast...

Ponudila sve nešto bez veze.

Izadješ i glasaš. Pazi majku mu.... Kao da je to nešto naročito.

Gde je tu malo nešto od našeg mentaliteta?

Gde je tu priprema, dugogodišnja neodlučnost i sve ostalo?

Da je bilo kome u ovoj zemlji bilo stalo do toga da izbori uspeju moralo se tome prići sasvim drugačije.

Trebalo je organizovati glasanje kamenjem, motkama, pljuvanjem u dalj, lomljenjem, razbijanjem...

Ovako ništa...

Koga još u ovoj zemlji interesuje normalno?

Da sam se ja pitao i organizovao izbore, ja bih, pre svega kandidate za predsednika Srbije primio u estradno udruženje, pa im zatim izmislio nekoliko ljubavnica, posvajao ih sa Stojom, Željkom, Gocom i naravno Džejom, i sa još ponekim, a zatim ih slikao sa nekom od mnogobrojnih devojaka sa šipke.

Kupio im džipove, pa ih zatim digao u vazduh, pa odmah, još dok su u vazduhu, za to optužio mafiju iz Zimbabvea.

I kako to da nijedan od dva ozbiljnija kandidata nema snimljen nijedan CD.

Žele da budu predsednici Srbije, a nemaju hit na radio Svrljigu, Užicu, Kraljevu, Valjevu kao ni nigde širom naše nove državne zajednice.

Prvi predlog za razmišljanje...

Koštunicin kompakt projekt bi mogao da bude **Podseti me jer ja ne bih tude**, u stilo grčko rimskom i pomalo da vuče na naš izvorni melos, ali da se to, na prvi zvuk ne prepozna nego, tek tamo u pozadini, zvuk frule.

Drugi predlog za duboko razmišljanje...

Šešeljev projekt **Oj, Srbijo ispod trešnje** bi imao u sebi sve i svašta i ličio bi na sve, osim na sebe samog.

Predlog bez razmišljanja...

Pelević je već sve pripremio, ali sebe još uvek ne.

Pa zato, ako vlast zaista želi da izbori budu uspešni, neka ne menja zakon o izborima i o cenzusima, nego neka glasanje uvede u radio i TV emisije i da predsednike biramo kao hit godine.

Nagrada bi mogla biti 5 000 000 eura, jer toliko izbori vrede. Do sada smo potrošili već duplo toliko i ništa.

Koliko se pesama za te pare moglo smisliti i odštampati, da nam predsednici pevaju, a da narod igra.